

Kapitola 1

Reid

MÁM RÁD SEZNAMY. Vždycky jsem je měl rád, dokonce už jako dítě. Pomáhají mi soustředit se. I na těch nejhorších místech, kde jsem žil, jsem dokázal najít pár kousků papíru a tužku.

Vždycky jsem si napsal seznam a potom jsem věci, které bylo potřeba udělat, očísloval podle priority. Když jsem mohl udělat tlustou čáru přes položku, která byla hotová, zažíval jsem pocit z dobře vykonané práce. A když jsem měl to štěstí, že jsem měl papíru víc, mohl jsem si seznam přepsat – aby byl menší a přehlednější, dokud jsem ho nesplnil celý.

Teď, když už jsem dospělý, mám seznamy v oblíbeném pořádku. S dnešní technologií ale místo papíru používám počítač a místo špačka tužky klávesnici. Jediným kliknutím myši můžu své položky třídit, organizovat, odebrat a znovu řadit podle nových priorit.

Hleděl jsem do počítače a prohlížel si poslední seznam. Nazval jsem ho Projekt B.

Naučit se s Beccou mluvit jako člověk, a ne jako koptavý idiot.

Přimět Beccu, aby si mě všimla jako muže – ne jako firemního ajetáka.

*Dokončit nový program, který jsem pro Beccu
vyvinul, aby se do mě zamilovala.*

Pozvat Beccu na rande.

Poslat Beccu kytky.

Koupit Beccu kávu.

Políbit Beccu.

Přijít s Beccou o panictví.

Našpulil jsem rty a kávu pro Beccu přesunul na druhé místo. Zamyslel jsem se nad tím, jestli bych jí měl květiny poslat před nebo po instalaci programu. Jakmile uvidí, co pro ni dokáže udělat, mohla by naopak poslat květiny ona *mně*. Možná že by příhodila i jeden nebo dva polibky. Byl jsem si jistý, že by na rande řekla ano.

Jenom jsem si nebyl jistý, jestli mi bude chtít pomoci přijít o to panictví. Na tomhle nápadu asi ještě budu muset zapracovat.

Soubor jsem uložil na svůj soukromý disk, protože jsem věděl, že se musím soustředit na Bentleyho nejnovější požadavek. K seznamu se vrátím, až to vyřeším.

Stáhl jsem si brýle a promnul si unavené oči. Měl jsem další celonoční šichtu. V poslední době jsem toho měl hrozně moc – měl jsem všechny ty nápady pro Ridge Towers, pak jsem pracoval na nových programech pro opatrného Maddoxe, zajišťoval aktuálnost bezpečnostních protokolů pro siláka Aideny a ještě jsem pro až příliš ustaraného Bentleyho musel zajistit, aby naše systémy byly zabezpečené a nedobytné.

Kromě toho jsem do rovnice ještě musel připočítat i Beccu. Seděla necelých šest metrů ode mě a oddělovala nás jen zeď, ale klidně by to mohlo být i šest kilometrů.

Od okamžiku, kdy jsem tehdy vtrhl do zasedačky, pozdě a neupravený, a chtěl jsem se jenom omluvit a odejít, jsem jí byl uchvácen.